

УДК 821.111'38(73)“1951/20”

МОТИВ ДВІЙНИЦТВА У ПОЕЗІЇ ЕНН СЕКСТОН, СИЛЬВІ ПЛАТ, ЕДРІЕНН РІЧ

Світлана Гонсалес-Муніс

*Дніпропетровський національний університет імені Олеся Гончара,
пр. Гагаріна, 72, м. Дніпропетровськ, 49010,
e-mail: sud@ukr.net*

Розглянуто специфіку художнього зображення мотиву двійництва у ліриці Енн Секстон, Сильві Плат та Едріенн Річ, проаналізовано спільні риси та відмінності розвитку цього мотиву у їхній творчості, визначено взаємозв'язок мотиву двійництва з іншими ліричними мотивами, дотичними до нього у межах мотивного тезаурусу.

Ключові слова: ліричний мотив, жіночий суб'єкт, мотив двійництва, образ-двійник, дзеркальний образ, тілесність, патріархат.

Мотив двійництва у поетичній жіночій творчості зумовлено декількома чинниками: по-перше, жінка пише у ворожому до неї маскулінному середовищі, використовуючи мову, яка “їй не належить”, по-друге, будь-якій творчій особистості притаманна своєрідна двоїстість. Всередині поета є дві особистості – він та його муза, тобто видозмінена особистість, і між ними дуже часто відбувається боротьба.

Метою статті є спроба з'ясувати, як зреалізовано мотив двійництва у творчості американських поетес Енн Секстон, Сильві Плат, Едріенн Річ, яким є жіночий суб'єкт у їхній ліриці, і за допомогою яких образів передано розколотий внутрішній світ ліричних героїнь поезій. Актуальність аналізу, передусім у тому, що порівняльний аналіз реалізації мотиву двійництва у ліриці цих трьох поетес є першим у вітчизняному літературознавстві. Зарубіжні дослідники, наприклад, Дж. Кролл (Judith Kroll), Алін Ейрд (Eileen Aird), Памела Аннас (Pamela J. Annas), приділяли увагу цьому питанню лише у творчості С. Плат. Однак у ХХ столітті мотив роздвоєння настільки глибоко проникає у жіночу поезію, що вивчення реалізації цього мотиву у ліриці декількох авторок дасть змогу зробити висновки щодо бачення жіночого суб'єкта в американській жіночій поезії другої половини ХХ століття загалом.

Жіночий суб'єкт у ліриці Е. Секстон, С. Плат, Е. Річ (особливо у її ранній творчості) є розірваним, роздвоєним. У деяких поезіях авторки створюють образ жінки, який відповідає вимогам патріархального суспільства: покірنا, лагідна дружина, закохана у чоловіка жінка (“Wreath for a Bridal” (SP), “That Day” (AS), “Aunt Jennifer’s Tigers” (AR)). Водночас у інших їхніх поезіях надзвичайно драматично зображена доля жінки, яка намагається порушити усталену модель патріархату або просто не відповідає їй (відьма, демонічна або божевільна жінка) (поезії “Her Kind” (AS), “The Disquieting

Muses” (SP), “Snapshots of a Daughter-in-Law” (AR)). У своїй творчості американські поетеси намагаються осмислити з точки зору модерністського та постмодерністського дискурсу прадавню опозицію Жінки Тілесної, підкореної суворому патріархальному закону, (Єва) та Духовної Жінки, вигнаної з патріархального світу через те, що вважала себе рівною чоловікові (Ліліт) [3, с. 54]. Жіночий суб’єкт лірики Секстон, Плат і Річ є синтезом цих двох архетипних образів міфологічної Жінки.

Досліджуючи творчість Е. Секстон, С. Плат, Е. Річ, ми визначили, що для них найважливішою є їхня особиста міфологія, бо саме вона “виражає та приводить у рух поезію” [4, с. 1]. Поет завжди існує нібито у стані постійної метаморфози, заміни одного іншим. Американські дослідниці Белла Бродські та Целесті Шенк (Bella Brodzki & Celeste Schenck) зазначили, що замість цілісного чоловічого суб’єкта в жіночих текстах ми бачимо втілення “не репрезентативної, розділеної, витиснутої суб’єктивності” [7, с. 6]. Авторка розривається між намаганням пристосуватися до існуючих соціокультурних конвенцій та протидією ним; вона завжди перебуває у стані пересування, нестабільності, у ситуації “між”, відтворюючи Я, яке неможливо зафіксувати або назвати, визначити.

Мотив двійництва в історії літератури розвивався ще з часів античності, але у XVIII–XIX ст. сформовано три головні напрями розвитку цього мотиву: 1) двійник – дзеркальний образ (“Двійник” Е. Т. А. Гофмана), 2) двійник – реальна людина (“Двійник” Ф. М. Достоєвського), 3) двійник – темні, жажливі риси особистості героя як невід’ємна частина його ідентичності, які він дуже часто не бажає визнавати (“Дивна історія доктора Джекіла і містера Хайда” Р. Стівенсона). Треба зазначити, що до терміна “двійництво” дотичні такі категорії, як двосвіття, дуалізм, діалогізм, антиномічність, контрастність, антитезність, двоїстість, розщеплення тощо. У літературознавстві цей термін залучає створення образів-“двійників” (doppelgangers), а також проблему “двох світів” та створення двійників на інтертекстуальному рівні [5, с. 271]. Скажімо, у Е. Секстон: “*It is waiting. / It is waiting. / Mr. Doppelganger. My brother. My spouse. / Mr. Doppelganger. My enemy. My lover*” (поезія “The Other”) [15, с. 303]. Низка дзеркал, що утворюють численні образи двійників і сюжетні та лексичні повтори, є загальнолюдським дзеркалом культури – двійника реального життя і водночас його складової. Ця ідея невіддільності двійника від цілого вельми важлива для розуміння творчості обраних поетес.

Мотив двійництва у творчості американських поетес розгортається у двох напрямках: двійник як дзеркальний образ та двійник як інший бік, або “alter ego” ліричного суб’єкта. Використовуючи образ двійника, поетеси намагаються відтворити розколотий внутрішній світ американської жінки у межах патріархального суспільства, показати існування двох протилежних граней її особистості.

Дослідженням ідеї двійництва в поезії С. Плат займалася українська науковець Л. Тетеріна. У статті “Автоінтертекстуальність та її роль у розвитку поетичної мови в поезії Сильвії Плат” (2008) вона зазначила, що двійник ліричного суб’єкта відтворює його потаємну, приховану сторону душі (поезії “Two Sisters of Persephone”: “*Two girls there are: within the house / One sits; the other, without, / Daylong a duet of shade and light / Plays between these*”, або у вірші “Witch Burning”: “*I inhabit / The wax image of myself, a doll’s body*”) [6, с. 144–148]. Авторка статті висловила ідею Дж. Кролл (Judith Kroll)

про те, що ліричне “я” в поезії С. Плат містить дві сутності – істинну та хибну. Хибна сутність – це фізичне тіло “я”, порожня оболонка, яка протиставлена істинній сутності – безсмертній душі людини [6, с. 146].

У вірші С. Плат “У гіпсі” (“In Plaster”) двійник ліричної героїні – це ідеальна сутність (“white person”), але саме через цю бездоганність вона і є відрозливою, адже, на думку С. Плат, ідеальність не має душі (“*she had no personality...*”) (“In Plaster”), або (“*perfection is terrible*”) (“The Munich Mannequins”). Саме ця біла копія ліричної героїні є домінуючою, але хибною сутністю – це фізичне тіло, порожня оболонка, яка є вмістилищем душі: “*I shall never get out of this! There are two of me now: / This new absolutely white person and the old yellow one, / And the white person is certainly the superior one*”). Але в останній строфі поезії з’являється надія – лірична героїня все ж сподівається віднайти сили, щоб позбутися свого двійника: “*I’m collecting my strength; one day I shall manage without her, / And she’ll perish with emptiness then, and begin to miss me*” [11, с. 160]. Як зазначила Л. Тетеріна, “біла персона” (гіпсовий зліпок) – це зовнішня оболонка, яка заважає вираженню істинного “я”. Для неї виходом стає не примирення, а повна свобода від полону хибної оболонки, навіть ціною власного життя [6, с. 146–147]. У цьому випадку в ліриці С. Плат актуалізується *мотив відродження після смерті*, коли ліричний суб’єкт народжується “чистим як дитя” (“pure as a baby”).

На відміну від С. Плат, Енн Секстон не прагне позбутися власного тіла, так як тілесний досвід є надзвичайно важливим для поетеси, вона просто намагається примирити обидві половинки розколотого “Я” ліричної героїні, хоча й розуміє, що такий баланс є дуже хитким і ризикованим. Для прикладу, у згаданій вище поезії “Інший” (“The Other”) містичний Двійник (Mr. Doppelganger) є втіленням усіх негативних рис, що є в людині (“*Its hatred makes it clairvoyant*”), але ліричний суб’єкт приймає його як частину самої себе, поєднуючи своє поетичне (soul) і повсякденне (house, ladders, jewels, mailbox,) “Я”: “*I can only sign over everything, / the house, the dog, the ladders, the jewels, / the soul, the family tree, the mailbox. / Then I can sleep. / Maybe*” [15, с. 303]. У цьому й полягає різниця між баченням тілесності у Е. Секстон та С. Плат. Для С. Плат фізичне тіло є хибною сутністю, емблемою болю та приниження, і саме його вона прагне позбутися, щоб вивільнити себе істинну, справжню. Для Е. Секстон тіло поєднує в собі дві протилежні грані: 1) тіло – священне (думка про іманентність Бога в людині близька до ідей трансценденталізму), родюче; 2) тіло – огидне, мінливе. Тому тіло і душа для Е. Секстон – дві сторони жіночого суб’єкта її лірики, пізнання її внутрішньої суті є можливим тільки через прийняття тілесності жіночої природи.

Схожу думку висловлює також Е. Річ, для якої тіло – невід’ємна ознака жіночності. Використовуючи вислів Джейн Геллоп, “думати крізь тіло” – це те, чому повинні навчитися сучасні жінки [9, с. 15]. Для Е. Річ тіло є водночас абстрактним та матеріальним, вона намагається зруйнувати думку про земну (“earthly”) природу тіла, абстрагувати його (“unearth it”) [8, с. 32]. Наприклад, у збірці “Листівки” (“Leaflets”) поетеса проводить паралель між тілесністю та політикою. Ліричний суб’єкт поезії роздає політичні листівки, але авторка робить висновок, що ці клаптики паперу не мають жодної ваги без сліз, які пролітіть людьми, без безпосередньої тілесності тієї людини, що роздає ці листівки, та тієї особи, що отримує їх. Ось цитата з п’ятої частини поезії: “*What else does it come down to / but handing on scraps of paper / little figurines or phials / no stronger*

than the dry clay or paper / because the imagination crouches in them. / If we needed fire to remind us / that all true images / were scooped out of the mud / where our bodies curse and flounder" [14, с. 62]. Поезія різко пов'язує людське тіло та бруд ("mud") (як невід'ємну його частину) з мовою, а листівка безпосередньо передає тілесний досвід.

Антитеза *душа–тіло* (поезія–проза) зреалізована в поезії Е. Секстон не так, як у С. Плат: внутрішнє "я" ліричного суб'єкта не завжди є істинним – це демон, старий карлик ("old dwarf") ("Old Dwarf Heart"), або "смертельний щур, що гризе зсередини" ("gnawing pestilential rat") ("Rowing"). Тіло і душа тісно пов'язані між собою, це демонічне "Я" є невід'ємною частиною сутності ліричної героїні, джерелом натхнення (якщо не буде "щура" всередині, то не буде про що писати, а це означає кінець життя (смерть духовна веде до смерті фізичної і навпаки)). Авторка намагається примирити у собі поетичне та повсякденне "Я", балансує між відразою до свого демонічного підсвідомого та прагненням відродити, воскресити його за допомогою кохання або віри: *"My demon, / too often undressed, / too often a crucifix I bring forth, / too often a dead daisy I give water to / too often the child I give birth to / and then abort, nameless, nameless... / earthless"* ("Demon", 1976) [15, с. 555]. У вірші "Демон" двійник (демон) поєднує у собі огидне й прекрасне: це розп'яття (спасіння і смерть), мертва квітка, дитя, яке народжується й відразу ж гине. Лірична героїня жахається свого внутрішнього демона, але готова прийняти його у будь-якому вигляді аби вивільнити на сторінках своїх поезій: *"Yes. / Yes. / I accept you, demon. / I will not cover your mouth"* [15, с. 555]. У цьому вірші, як і в багатьох інших поезіях Е. Секстон, наскрізним є мотив жертовності. Лірична героїня готова віддати частину себе демонові заради творчості, тому в фіналі поезії вона приносить ліричну героїню в жертву на вівтарі мистецтва.

У творчості Е. Річ проблематика роздвоєння особистості піднята на рівні національної ідентичності та сексуальної орієнтації, де лірична героїня, єврейка по батьківській лінії, намагається визначити хто вона все ж таки є: єврейка, американка, лесбійка? Авторка використовує метафору "split at the root", що означає "розколотий у самого коріння", маючи на увазі коріння як генеалогію її роду, та коріння як внутрішнє "Я" (Split at the Root, 1982) [13, с. 420]. У поезіях "Єрусалим" ("Jerusalem" (1966)), "На єврейський новий рік" ("At the Jewish New Year"), "Судний день, 1984" ("Yom Kippur, 1984") авторка засуджує ліричну героїню, а також усіх асимільованих євреїв за те, що вони намагаються дистанціюватися від свого релігійного минулого: *"this day (Jewish New Year – С. Г.) is merely one/ Of thirty in September, <...> whatever we strain to forget/ Our memory must be long"* [12, с. 124]. Довга пам'ять єврейського народу, де б він не перебував, не дає можливості ліричній героїні позбутися тягара свого єврейського походження. Однак, у пізніх поезіях, як от "Бабусі" ("Grandmothers") (1980), авторка вже не прагне відчуження від своїх єврейських корінь, а навпаки, захоплюється своєю бабусею по батьківській лінії, пов'язуючи себе безпосередньо з єврейською нацією: *"you rose with the birds and children, boiled your own egg, <...> took the street-car downtown shopping/ endlessly for your son's whims, the whims of genius, <...> All through World War Two the forbidden word/ Jewish was barely uttered in your son's house"* [14, с. 47]. У творчості Е. Річ часто кидає виклик читачеві через зображення представників патріархального суспільства, у цьому вірші вона звинувачує батька за те, що він відмовлявся визнавати свою генеалогію, а також за те, що він не шанував важку, віддану працю бабусі. Одну

з частин поезії під назвою “Онука” (“Granddaughter”) Е. Річ присвятила собі, де описала себе так: “народжена білою жінкою, єврейкою або з цікавим розумом” (“born a white woman, Jewish or of curious mind”), яка чомусь зацікавилася “‘кров’ю’ – могутньою жахливою темою” (“‘blood,’ the all-powerful awful theme”) [14, с. 47]. Під словом “кров” Е. Річ має на увазі свій рід, де разом із набором генів передаються також звички та віра попередніх поколінь. Єврейську тематику Е. Річ використала задля зображення розколоти внутрішнього світу ліричної героїні, яка балансує між прагненням зберегти власну цілісність, індивідуальність (звідси відраза до будь-яких суспільних подій та ритуалів, як от святкування єврейського Нового року) і бажанням розділити історію своїх предків, бути частиною колективу. Проблема двійництва перенесена у Е. Річ у площину: *індивідуальне–суспільне*, а у творчості Е. Секстон та С. Плат мотив двійництва розглянуто з психологічних, буттєвих позицій.

Образ дзеркала та пов’язаний з ним *мотив відображення* активно зреалізовано у творчості Е. Секстон, С. Плат, Е. Річ. Дзеркало – це двері між реальним та ірреальним світом. За допомогою дзеркала відкривається принцип подвоєння людини, що породжує феномен інобуття жінки (ліричної героїні). У вірші С. Плат “Дзеркало” (“Mirror”) скло водночас приховує, і віддзеркалює істинну сутність ліричної героїні: “*Now I am a lake. A woman bends over me, / Searching my reaches for what she really is*” [11, с. 174]. Жінка захоплюється побаченим та жахається образу свого справжнього “Я”, що вона бачить у дзеркалі, називаючи його “жахливою рибою” (“terrible fish”). Тому можливо простежити певну амбівалентність між бажанням скинути фальшиву оболонку та сховатися за нею. Конфлікт у поезії С. Плат виникає на перетині цих двох бажань, де пошук самоті полягає в необхідності певного збалансованого співіснування обох частин ідентичності поетеси, а ця “внутрішня роздвоєність” є смертельним поєдинком. На думку С. Плат, **такий симбіоз справжньої та фальшивої ідентичності вимагає особливої відваги**, так не дуже приємно, коли тобі постійно протистоїть твоя справжня сутність, або дзеркальний образ.

У вірші “Дзеркало” поетеса створює образ скла як правдивої сутності (“*truthful*”, “*unmistaken by love or dislike*”) [11, с. 173]. Дзеркало, на відміну від людського розуму, ніколи не обдурує, а саме обдурювання розуму і є тим чинником, що поділяє нашу ідентичність. Коли нам не подобається те, що ми бачимо, наш розум створює Двійника, або фальшиву сутність, як манекен, який ми використовуємо аби прикритися від допитливого погляду істинної себе. Вдивляючись у дзеркало, лірична героїня поезії Е. Секстон “Сигарети, віскі та дикі, дикі жінки” (“Cigarettes And Whiskey And Wild, Wild Women”) жахається своєї справжньої сутності, відображеної у дзеркалі: “*Do I not look in the mirror, / these days, and see a drunken rat avert her eyes? / Do I not feel the hunger so acutely / that I would rather die than look / into its face?*” (“45 Mercy Street”, 1976) [15, с. 543]. Проте у Е. Секстон відсутня ідея про оновлення через відродження, а зреалізовано *мотив провини* та бажання прощення, яке може надати ліричній героїні тільки віра: “*I kneel once more, / in case mercy should come / in the nick of time*” [15, с. 543]. На відміну від двох інших поетес, для С. Плат, наприкінці її поетичної кар’єри, бажаним виходом стає не баланс між своїми ідентичностями, а повна відмова від фальшивої оболонки. Вона переконана, що “життя, прожите фальшивим “Я”, не є життям, а лише нестерпна “смерть-у-житті”, яку можливо подолати тільки через смерть у житті” [10, с. 12].

У творчості Едрієнн Річ спостерігаємо перехід від розколотого, нестабільного жіночого суб'єкта до образу цілісної жіночої особистості. У ліриці останніх років Е. Річ намагається створити образ сильної жінки, яка змогла б об'єднати обидві половинки свого внутрішнього "Я", прийнявши свою жіночу суть та пов'язану з нею тілесність через возз'єднання з Матір'ю (згідно з Л. Ірігаре, кильтурна символіка патріархату ґрунтується на *втраті* у ставленні дівчинки до матері) (Irigaray, 1985) [1, с. 334] та відмови від "примусової гетеросексуальності" й обов'язків "інституту материнства" як невід'ємних частин жіночого життя. Поетеса наголошувала на тому, що жінки потребують не звільнення від *материнства*, а звільнення від *чоловічого панування над материнством* [2, с. 342]. У поезії Е. Річ "Спалюючи себе" ("Burning Oneself Out") дзеркало, як і у С. Плат, відображає справжнє, істинне "Я" ліричної героїні: "*the mirror of the fire / of my mind, burning as if it could go on / burning itself, burning down / feeding on everything / till there is nothing in life / that has not fed that fire*" [14, с. 134]. Це "дзеркало вогню розуму" створює образ сили, енергії, одночасно руйнівної і життєдайної, символізуючи жіночий потенціал, вивільнений від обмежень патріархального суспільства.

Отже, у творчості Сильвії Плат, Енн Секстон та Едрієнн Річ мотив двійництва зреалізовано з деякими відмінностями. Для Е. Секстон двійник – це темна сторона її ліричної героїні, яка уособлює всі відразливі риси людини (як фізичні, так і психологічні), для С. Плат двійник є фальшивою зовнішньою оболонкою, яка утримує всередині справжню сутність ліричної героїні. Розвиток мотиву двійництва у творчості Е. Річ – це перехід від розколотого, нестабільного жіночого суб'єкта (вірш "Оріон") до образу цілісної жіночої особистості (поезії "Онука", "Спалюючи себе"). У поезії С. Плат бажаним виходом для ліричного суб'єкта є не баланс між своїми ідентичностями, а повна відмова від фальшивої оболонки. Енн Секстон, навпаки, хоче примирити обидві частини розколотого "Я" ліричної героїні, хоча й розуміє нездійсненність таких бажань. Це робить мотив двійництва у їхній ліриці дотичним до *мотивів божевілля, самотності, відчуження* і, нарешті, – до *тематики смерті* у творчості обох поетес. У другому випадку, як ми бачимо у зрілій ліриці Едрієнн Річ, створено образ сильної жінки, яка змогла б об'єднати обидві половинки свого внутрішнього "Я", прийнявши свою жіночу суть та пов'язану з нею тілесність. На її думку, визнання жінкою своєї тілесної природи, намагання писати мовою свого тіла приведе до нового бачення жіночого суб'єкта в американській поезії. Таке бачення жіночого суб'єкта актуалізує мотиви *пошуку жіночої ідентичності, жіночої історії та оновлення мови*, які стали надзвичайно поширеними в американській жіночій поезії другої половини ХХ століття.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. *Бренан Тереза*. Психоаналітичний фемінізм / Тереза Бренан // Антологія феміністичної філософії. – К. : Основи, 2006. – 800 с.
2. *Голмстром Ненсі*. Людська природа / Ненсі Голмстром // Антологія феміністичної філософії. – К.: Основи, 2006. – 800 с.
3. *Зборовська Ніла*. Перцепція феміністки у західноєвропейському дискурсі та українському письмі / Ніла Зборовська // Слово і час. – № 1. – 2005. – С. 50–62.
4. *Ретивова Т.* Сильвія Плат глазами Ариєля : [Електронний ресурс] / Тат'яна Ретивова ;

- [пер. с англ. М. Немцова]. – Режим доступа: http://vladivostok.com/speaking_in_tongues/PlathIntro2.htm]. – С. 1.
5. Синева Е. Н. К вопросу о термине двойничество / Е. Н. Синева // Человек. Природа. Общество. Актуальные проблемы. Материалы 13-й международной конференции молодых ученых, 26–30 декабря 2002 г. – СПб., 2002. – С. 271.
 6. Тетеріна Л. М. Автоінтертекстуальність та її роль у розвитку поетичної мови в поезії Сильвії Плат / Л. М. Тетеріна // Англїстика та американїстика : зб. наук. праць. – Д. : Вид-во ДНУ, 2008. – Вип. 5. – С. 144–148.
 7. Brodzki B. Life Lines: Theorising Women's Autobiography / Bella Brodzki, Celeste Schenck. – Ithaca : Cornell UP, 1988. – P. 6.
 8. Collins Michael J. The Unearthing of the Body in Adrienne Rich's Poetics / Michael J. Collins // Thesis Abstract in partial fulfillment of the requirements for the Master of Arts. – Seton Hall University, 2009. – 32 p.
 9. Gallop Jane. Thinking through the Body / Jane Gallop. – New York, NY : Columbia UP, 1988.
 10. Kroll Judith. Chapters in a Mythology: The Poetry of Sylvia Plath / Judith Kroll. – New York : Harper Colophon Edition, 1978. – 336 p.
 11. Plath Sylvia. Collected Poems / Sylvia Plath // [Ed. by Ted Hughes]. – New York : Harper & Row, Publishers, Inc. – 1981. – 351 p.
 12. Rich Adrienne. Adrienne Rich's Poetry And Prose / Adrienne Rich : [ed. by Barbara Charlesworth Gelpi, Albert Gelpi] – New York-London : W. W. Norton & Company, 1993. – 434 p.
 13. Rich Adrienne. Split at the Root: An Essay on Jewish Identity (1982) / Adrienne Rich // Adrienne Rich's Poetry And Prose : [ed. by Barbara Charlesworth Gelpi, Albert Gelpi] – New York-London : W. W. Norton & Company, 1993. – P. 420.
 14. Rich Adrienne. The Fact of a Doorframe: Selected Poems 1950–2001 / Adrienne Rich. – New York-London : W. W. Norton & Company, 2002.
 15. Sexton Anne. The Complete Poems / Anne Sexton. – Boston : Houghton Mifflin Company, 1981. – 623 p.

Стаття надійшла до редколегії 22.10.2011

Прийнята до друку 02.11.2011

THE MOTIF OF A DOUBLE IN THE POETRY OF ANNE SEXTON, SYLVIA PLATH AND ADRIENNE RICH

Svitlana Gonzalez-Munis

*Oles Honchar National University of Dnipropetrovsk,
72, Haharina Prospect, Dnipropetrovsk, 49010,
e-mail: sud@ukr.net*

In this article an attempt is carried out to investigate the means by which the motif of the Double is embodied in the poetry of Anne Sexton, Sylvia Plath and Adrienne Rich. Special attention is paid to the analysis of the similarities and differences of development of this motif in their works. The article also focuses on the connection between the motif of the Double and other lyric motifs which crisscross within the motif thesaurus.

Key words: lyric motif, woman subject, the motif of the Double, Doppelganger-image, mirror image, patriarchy.

МОТИВ ДВОЙНИЧЕСТВА В ПОЭЗИИ ЭНН СЕКСТОН, СИЛЬВИИ ПЛАТ, ЭДРИЕНН РИЧ

Светлана Гонсалес-Мунис

*Днепропетровский национальный университет имени Олеся Гончара,
пр. Гагарина, 72, г. Днепропетровск, 49010,
e-mail: sud@ukr.net*

Рассмотрено специфику художественного выражения мотива двойничества в лирике Энн Секстон, Сильвии Плат, Эдриенн Рич. Проанализировано общие черты и отличия развития этого мотива в их творчестве, определено связь мотива двойничества с другими лирическими мотивами, которые соприкасаются с ним в рамках мотивного тезауруса.

Ключевые слова: лирический мотив, женский субъект, мотив двойничества, образ-двойник, зеркальный образ, телесность, патриархат.